

Vrouw zijn

Wat bepaalt nou het vrouw zijn? Een lichaam dat om en nabij elke maand moet bloeden?

Het is fascinerend, ik lees het boek *Eeuwig vruchtbaar – de fabel van de overgang* van Eveline van Dongen. Zij geeft hele nieuwe inzichten in het vrouw zijn. Ze schrijft over dat het bloeden vooral een boodschap van je lijf is dat je te veel energie lekt, zo veel dat het fysiek zich gaat laten zien. Dat wij als vrouw al veel te lang veel te veel onze grenzen over gaan en dat het lichaam is gaan aangeven dat het genoeg is. Dat het een symptoom is van chronisch tekort aan levensenergie. Door de tijd (honderden jaren) heen is er een identiteit rond het bloeden ontstaan, dat het bloeden maakt dat we vrouw zijn.

Ze stelt de vraag: “Waarom zijn mannen wel hun hele leven vruchtbaar en vrouwen niet? Dat is biologisch gezien toch raar!?”

Het raakt me diep en zet mij aan het denken. Lees het boek als iets in deze woorden je raakt, want ik kan het lang niet navertellen zoals ze het schrijft. Het is echt heel bijzonder en mooi om te lezen en het beweegt echt veel in je systeem.

Wat er bij mij nu gebeurt, is dat ik ga voelen, filosoferen en nadenken over het vrouw zijn en dat stukje identificeren als vrouw met het bloeden. Want als het onnodig is om te bloeden, dan kun je jezelf niet meer verantwoorden aan je cyclus. En blijkbaar deed/doe ik dat veel. Het betekent dat je echt helemaal in je kracht mag gaan staan.

In een maatschappij waar pleasen, elkaar tevreden houden en het zwart of wit is, pfoe.. dat is me nogal een uitdaging. Ik ontdek in mezelf dat het bloeden me altijd geholpen heeft om te verklaren dat ik even tijd voor mezelf wil. Dat ik het nodig heb om te cocoonen. Tegelijkertijd heeft het me ook alleen in dit moment die toestemming gegeven. Heb ik het op andere momenten nodig in mijn cyclus, dan geef ik er niet eens aandacht aan, want het hoort niet op dat moment in mijn cyclus.

Maar wat nou als die hele cyclus nergens op slaat? Want als we niet hoeven te bloeden, betekent dat ook dat het fenomeen eitje komt uit de eileider, nestelt zich en laat los als het niet bevrucht is, nergens op slaat. Want als deze cyclus voortzet, zonder te bloeden, hebben we dan straks een berg dode eitjes in onze baarmoeder? Dat lijkt me ook niet goed.

Dus als het bloeden stopt, stopt die cyclus. Dat zou betekenen dat we zelf bepalen wanneer we onze eitjes toestemming geven om de weg af te leggen naar zaad om bevrucht te raken. Dan zijn we dus echt “the creator on earth”.

Holy fuck! Dat is me een verantwoordelijkheid en kracht!

Holy shit... hoe moeten we weten daarmee om te gaan als we ons altijd zo klein hebben gehouden!? Aan de andere kant, vanuit kracht bekeken, hiervoor ben je gemaakt, dit is

vrouw zijn. Dus het zal ook wel in ons DNA zitten hoe je daarmee om moet gaan... pfoe... en dan heb je dus jaren geleefd in verbinding met je cyclus. Heb je het gebruikt om je zo groot mogelijk maar toch nog klein te leven. En dan wordt dat allemaal even onderuitgeschopt.

Dat brengt vrijheid.

En ondertussen wordt het stukje slachtofferschap diep diep geraakt en gaat op volle toeren draaien.

Wat nou als ik moet zeggen "ik neem pauze" en ik kan dat niet eens verantwoorden.

Behalve dat ik het nodig heb! Dat kan toch nooit goed gaan, dat kan toch nooit genoeg zijn!?

En ondertussen voel ik de kracht en het innerlijk vuur en de liefde oplaaien. Vanuit liefde maakt het allemaal niet uit. Zouden we het niet moeten hoeven verantwoorden. Mogen we het gewoon accepteren van elkaar. Weten dat wanneer zo'n moment zich voordoet dat het voor iedereen goed is. Dat het anderen ruimte geeft. Maar vooral, wauw, spreek ik nog over anderen! Vooral ruimte voor jezelf! Zodat ik blij kan leven. Zodat ik gelukkig ben. En dan wil mijn hoofd nog even horen dat dat voor de wereld om mij heen ook fijn is als ik goed in mijn vel zit.

En dat is zo. Maar dat zou niet uit moeten maken.

Het is bijzonder. Ik voel de potentie in mijn lichaam dat ik niet meer hoeft te bloeden en dat ik gewoon vruchtbaar ben, mijn hele leven, en dat ik bepaal of ik wel of niet zwanger word.

En tegelijkertijd bloed ik nu.

En dan kan ik zo streng zijn, waarom bloed ik? Waar lek ik nog energie? Wat doe ik nog fout?

En dat is zo niet nodig! Als ik me verbind met de oermoeder in mij, dan is er alleen maar liefde:

"Lief kind, generaties lang hebben we gebleed. Generaties lang is er pijn geweest. Generaties lang hielden we ons klein. En ja, het is als een weegschaal, het kan op een bepaald moment gewoon ineens omslaan. Maar liefje, je bent 3 weken geleden aan dit boek begonnen. Je weet dat energie sneller gaat dan fysieke materie, het komt wel. Geef je lijf een moment om het laatste bloed nog te bloeden. Het komt wel. En ja, ook fysieke materie kan sneller, want ja, ook die overtuigingen mogen opengebroken. Er is echt alles mogelijk, echt, dat voel je goed. En tegelijkertijd mogen alle facetten van het menselijk bestaan nog even samenvallen. Je lijf, je hoofd en je hart mogen nog in lijn komen betreft dit geloof. En dat komt precies op tijd. Je doet het fantastisch, just keep going, je bent onderweg."

Goh, het is fascinerend. Hoe de menselijke ervaring en het diepe zijn, de bron in mij, balanceren, koorddans. Ze zijn beide even luid en even aanwezig in mijn leven.

De handen in het haar omdat ik momenten van wanhoop door me heen voel gaan en me afvraag hoe ik in hemelsnaam moet leven dat ik "the creator" ben.

Holy shit, dat ik überhaupt die woorden in mijn mond neem...

Dat alle vrouwen dat zijn... En hoe leef je dit zonder arrogant te zijn? En iedereen nog steeds in zijn waardevolle waarde laat?

En dan hoor ik dat dat vrouw zijn is: "weten wat je kracht is en dit leven vanuit liefde" en als je dat doet, doe je niemand pijn.

En dan kom je eigenlijk gewoon weer bij het punt "als iedereen zijn of haar hart volgt leven we in vrede samen".

En dat is al mijn leven lang hoe ik het voel. Dit is wat ik al jaren zeg en waarom mensen mij naïef vinden.

Maar het is niet naïef. Het is mijn waarheid. En ik weet zeker dat het zo werkt.

En dan voelt alles weer op maat, dan kan ik deze grootsheid met gemak dragen, want ik ben ervoor gemaakt, dit is wie ik ben.

Ik zal je het verhaal van Mave vertellen, onze jongste ongeboren dochter.

Ik denk dat het ongeveer begin 2025 was dat ik seks had met mijn lief en ik diep voelde dat hij in mij klaar mocht komen.

(Ja. Het moment is echt aangebroken dat ik hier zo open over schrijf. "Je kan het Roos").

De volgende dag deed ik een meditatie met mijn yoni-ei en diende zich een bevruchte eicel aan. Ik schrok me kapot, want ik dacht dat ik zo diep een ja voelde omdat ik niet zwanger zou worden, maar hier was het bevruchte eitje..

Ik ademde door de angst heen en kon toen het lichtpuntje zien dat graag bij ons op aarde wilde komen. Ze liet mij weten dat ik met alles in mij een "ja" mag voelen voor ik ergens aan begin, dus ook in dit geval mochten/moesten mijn lijf, mijn geest en hart een "ja" voelen om deze zwangerschap te voldragen.

Mijn hart zong ja.

Mijn geest gaf een harde, stevige nee.

Mijn lijf twijfelde.

En dus liet ik Mave gaan. Het werd licht in de kamer en ik zag haar spirit omhoog gaan. Onderweg vertelde ze me haar naam: "Mave".

Ongeveer een week eerder had ik een podcast gehoord over "natuurlijke abortus". Niet met behulp van kruiden, maar gewoon, in contact met de lichtbron van het kind. Blijkbaar was dat genoeg voor mij om te weten wat ik kon doen.

Tranen van dankbaarheid lopen over mijn wangen. Het is zo bijzonder hoe dit ging. Ik vertelde het later aan mijn lief en we kwamen in een gesprek waarin we het moeilijk vinden om kinderen die graag op aarde willen komen los te laten. We hebben beide veel kinderen moeten en willen laten gaan omdat het gewoon niet in onze menselijke ervaring/bestaan paste. En toch voelen we ook heel duidelijk: het is goed zo.

Mave is helemaal oké. Ik word soms nog geconfronteerd met eeuwenoud schuldgevoel. Dat laat ik dan door me heen gaan en dan ben ik weer een beetje schoner. Mooie Mave, dankbaar voor haar wijsheid.

Leuk, ik lees mijn notities over deze update. Ik schreef "dan is je energieverdeling dus zoals na de zwangerschap. Je kan alles aan, you are thé woman".

(En ik besef me dat als je een traumatische ervaring hebt gehad in dit proces dat het anders kan voelen).

Want dat is inderdaad ook iets waar ik dan over ga filosoferen, hoe werkt het dan met energieverdeling? Als je cyclus er niet meer is, heb je dan net als de man een 24-uurscyclus? Dat is voor mijn mind echt nog moeilijk te bevatten. En aan de andere kant is het dus zo simpel als het volgen van je impulsen en waar je blij van wordt. Het maakt geen donder uit wanneer je ergens wel of niet zin in hebt. Je doet het gewoon in de momenten dat je het voelt.

With love

